

Pattersons funn har vært grunnlag for hjelp til mange familier gjennom noen tiår, selv om det for en del klienter vil være vanskelig å få øye på det terapeuten har lært å se. Familier som har fått terapeutisk hjelp, vil forhåpentlig ikke falle tilbake i gamle mønstre. De har lært, og samspillet lar seg ikke reversere. Nye studier av typiske samspill kan bli påkrevd om noen år, når kunnskapen om tvingende atferdsmønstre er blitt allmenn, andre måter å komme i konflikt på er blitt hyppige, eller det har skjedd viktige kulturendringer. Gjentatte undersøkelser som grunnlag for det terapeutiske arbeidet er nødvendige ledd i den empiriske forskningen.

Mønstrene som kasushistorien og Pattersons funn omhandler, faller inn under det Smedslund omtaler som dynamiske regelmessigheter. Den observerte stabiliteten opprettholdes av stabile kontekster og konsekvenser og er dermed tidsbegrensete og lokale. Ja, men hvis de er hyppige i et par verdensdeler i en generasjon eller tre, er de ikke uten betydning for praksis.

Smedslund formidler et absolutistisk syn på forskning og vitenskap, der studier som ikke leder til enkle, allmenne og evigvarende lovmessigheter og prinsipper, blir forkastet som grunnlag for teoribygging og yrkesutøvelse. Han påpeker viktigheten av praktikerens refleksjon og kreativitet, men det er vanskelig å se hvordan dette skal lede til kvalitetsheving av den profesjonelle virksomheten dersom det meste av den fagkunnskapen vi bygger på, skal forkastes. ✖

REFERANSER

- Norsk psykologforening (2007). Prinsipperklæring om evidensbasert psykologisk praksis. *Tidsskrift for Norsk psykologforening*, 44, 1127–1128.
- Patterson, G.R. (1982). *Coercive family process*. (Vol. 3). Eugene: Castalia Publ. Comp.
- Smedslund, J. (2017). Det kommer an på. *Psykologi*, 54, 403–407.
- Stricker, G., & Trierweiler, S.J. (1995). The local clinical scientist: A bridge between science and practice. *American Psychologist*, 50, 995–1002.

Faksimile fra februarutgaven av *Psykologtidsskriftet*.

Ja, vi tviler på faktagrunnlaget

Psykologtidsskriftets gjennomgang av Prestesaken dokumenterer feil og mangler i fremstillingen som politiet, retten og avisa Glåmdalen la til grunn.

BJØRNAR OLSEN, sjefredaktør, Tidsskrift for Norsk psykologforening

PRESTESAKEN

ROLF NORDBERG MENER i juliutgaven at *Psykologtidsskriftet* ikke fremstiller fakta korrekt i Prestesaken, og at vi burde lagt de ulike domsavgjørelsene til grunn for vår dekning. At dommene fra to rettsinstanser, Gjenopptagelseskommisjonens avgjørelse og rettsreferater fra avisa Glåmdalen (der Nordberg var sjefredaktør, reporter og kommentator mens saken ble behandlet i retten) gir et helt annet bilde enn vår fremstilling i *Psykologtidsskriftet* i februar, er ikke overraskende: Vi stiller spørsmål ved faktagrunnlaget som verken etterforskere, retten eller avisa Glåmdalen stilte den gang. Det er disse nye svarene som gjør at Prestesaken kommer i et nytt lys. Uavhengig av skyld eller uskyld dokumenterer vi feil og mangler ved politietterforskningen, og svipt i mange andre ledd helt fra da saken startet i 2006. Uten å ta stilling til skyldspørsmålet, viser vår dokumentasjon at prestens rettssikkerhet ikke ble ivaretatt. ✖

Leder Siv Hallgren i Gjenopptakelseskommisjonen ønsker ikke å kommentere innlegget. Det vil heller ikke noen hos Riksadvokaten. Visepolitimester Johan Welhaven i Innlandet politidistrikt ønsker heller ikke å kommentere det.